

עפ"ג 41415/04/15 - ש ב צ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני כב' השופטים - י' נועם, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

עפ"ג 41415-04-15

המערער

ש ב צ

ע"י ב"כ עו"ד דוד הלוי

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק-דין

השופט י' נועם:

1. לפנינו ערעור על גזר-דינו של בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופט י' מינטקביץ), בת"פ 51837-02-14. בהכרעת-דין מיום 10.7.14 הורשע המערער, על-פי הודאתו, בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג - לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ובעבירת איומים - לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל. בגזר-הדין מיום 12.3.15, נידון המערער ל-50 ימי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות וכן לחודשיים מאסר על תנאי.

2. הודאתו של המערער בבית-משפט קמא ניתנה במסגרת הסדר-טיעון, לפיו תוקנו עובדות כתב-האישום המקורי. במסגרת ההסדר הוסכם, כי בכפוף להגשת תסקיר חיובי משירות המבחן, תעתור המאשימה לעונש של שישה חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, וכי המערער יהיה חופשי בטיעונו לעונש.

3. על-פי עובדות כתב-האישום, העומדות ביסוד ההודאה וההרשעה, ביום 19.2.14, בעקבות ויכוח שהחל ערב קודם בעניין סירובה של רעייתו של המערער (להלן - המתלוננת) להזמין אורחים, אחז המערער בצווארה של המתלוננת, ואמר לה כי יחנוק אותה. המתלוננת הצליחה להשתחרר מאחיזתו של המערער ופרצה בצעקות. המערער אמר לה: "שתקי, אני אתן לך מכות" והכה אותה באמצעות ידיו בחזה ובידיה. בהמשך איים המערער על המתלוננת, כי יחנוק אותה, והוסיף ואמר: "אל תדאגי, זה ייקח כמה דקות ואת תהיי בגן עדן". כתוצאה מהתקיפות נגרמו למתלוננת "סימנים כחולים" (כלשון כתב-האישום; דהיינו - שטפי-דם תת-עוריים) בזרוע ימין וברגל ימין, וכן רגישות בצלעות; והיא נזקקה לטיפול רפואי במרפאה.

4. המערער הנו כבן 58, נשוי, אב לשישה ילדים וסב לנכדים. אין לחובתו הרשעות קודמות. בעקבות ביצוע המעשים הורחק המערער מביתו, במסגרת הליכי המעצר בתיק זה, למשך כעשרה חודשים. הוטל עליו צו פיקוח מעצרים, שבמהלכו שיתף פעולה בשיחות פרטניות במסגרת טיפול ייעודי בתחום האלימות. המערער אף השתלב בקבוצה טיפולית בתחום אלימות זוגית במסגרת "יד שרה" בירושלים. שירות המבחן התרשם, כי קיימת רמת סיכון נמוכה להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד, והמליץ ליתן עדיפות לפן הטיפול-שיקומי, ולהטיל על המערער צו מבחן לשנה, שבמסגרתו ימשיך את הטיפול הקבוצתי. בנוסף, לאור גילו של המערער, מצבו הבריאותי, התגייסותו לטיפול והזמן הממושך שבו שהה מחוץ לביתו בתנאים מגבילים - המליץ שירות המבחן להימנע מהטלת מאסר בעבודות שירות ולהסתפק בענישה מוחשית בדרך של שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות.

5. בערכאה הדיונית עתרה המאשימה למאסר בעבודות שירות, ואילו המערער ביקש להסתפק בהטלת שירות לתועלת הציבור.

6. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית-המשפט לקבוע בגזר-הדין את מתחם העונש ההולם, זאת לאור העיקרון המנחה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה; ובהמשך - לגזור את העונש המתאים לנאשם במסגרת מתחם הענישה ההולם, תוך התייחסות לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, זאת אגב אפשרות לסטות מהמתחם בנסיבות חריגות שצוינו בחוק (ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13)).

7. בגזר-דינו ציין בית-משפט קמא, כי אינו מוצא מקום לקבוע מתחם ענישה הולם, זאת נוכח הסדר הטיעון שבין הצדדים, לפיו בכפוף לתסקיר חיובי תעתור המאשימה לשישה חודשי מאסר בעבודות שירות וענישה נלווית, והסנגוריה תהא חופשית בטיעוניה לעונש. בית-משפט קמא הוסיף וקבע, כי הסדר הטיעון הנו הולם וסביר בנסיבות העניין. בית-המשפט הוסיף וציין, כי ככל שהיה נדרש לקבוע מתחם ענישה הולם, אלמלא ההסדר, מדובר במתחם הנע בין עונש מאסר קצר לבין "למעלה משנת מאסר", זאת נוכח חומרת העבירות ונסיבות ביצוען, שיש בהן "גם פגיעה פיזית, הטלת אימה והשפלה" כלפי בת-זוג. בית-המשפט הוסיף וציין, כי העונש ההולם הוא מאסר קצר בעבודות שירות, וכי הסתפקות בשירות לתועלת הציבור אינה נותנת ביטוי ראוי לחומרת העבירות, לפסול שבהן ולצורך להרתיע את המערער ואחרים מביצוע עבירות דומות. באשר לעונש המתאים, הביא בית-משפט קמא במניין שיקוליו את גילו של המערער, את העובדה שמדובר במעידה פלילית ראשונה ויחידה ואת התסקירים החיוביים שהוגשו בעניינו מטעם שירות המבחן.

8. ב"כ המערער מלין בערעורו על חומרת העונש. הוא גורס, כי שגה בית-משפט קמא בקביעתו שהעונש ההולם

בנסיבות המקרה דנן הנו מאסר בעבודות שירות. לשיטתו, הרף התחתון של מתחם הענישה ההולם בגין העבירות הנדונות מתחיל במאסר על תנאי וענישה נלווית. לטענת ב"כ המערער, לא העניק בית-משפט קמא משקל ראוי לנסיבותיו האישיות של המערער, למאמצי השיקום שנקט במסגרת התהליך השיקומי, לתקופה הממושכת של כעשרה חודשים שבה הורחק מביתו בתנאים מגבילים, לקשיים שייגרמו לו מביצוע עבודות שירות, ולעמדת המתלוננת - אשר ביקשה להקל עם המערער ולא להטיל עליו עבודות שירות, זאת מחמת מצבה הבריאותי הלקוי. עוד ציין ב"כ המערער, כי תהליך השיקום שעבר המערער אף מצדיק חריגה ממתחם הענישה. במסגרת הדיון בערעור הגיש ב"כ המערער אסופת מסמכים רפואיים - הן בעניינו של המערער, והן לגבי רעייתו-המתלוננת, הזקוקה לעזרתו.

9. ב"כ המשיבה גורסת, כי אין עילה להתערב בעונשו של המערער, זאת מהטעמים שבוארו בגזר-דינו של בית-משפט קמא.

10. כלל הוא, כי ערכאת הערעור לא גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר-הדין של הערכאה הדיונית; וכי התערבותה בעונשים שנגזרו על-ידי הערכאה הדיונית שמורה למקרים חריגים בלבד שבהם נפלה טעות מהותית, או שהעונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה (ראו למשל: ע"פ 1880/14 עמעש נ' מדינת ישראל (19.11.14). נפסק, כי גדרי ההתערבות האמורים נותרו על כנם גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין (ע"פ 6341/14 ניסים בן אישטי נ' מדינת ישראל (8.7.15)).

11. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות; שכן לא מצאנו כי נפלה טעות מהותית בגזר-הדין, או כי העונש שהושת על המערער סוטה באורח קיצוני מרמת הענישה ההולמת. בית-משפט קמא נתן משקל הן לנסיבות המקרה - עת התייחס כאמור לחומרת העבירות, זאת לנוכח הפגיעה הפיזית, הטלת האימה על המתלוננת והשפלתה; והן לנסיבותיו האישיות של המערער - ובפרט כשהפנה לתסקירי שירות המבחן החיוביים שהוגשו בעניינו, ואשר בהם הייתה התייחסות להליך השיקומי. סבורים אנו, כי לא נפל פגם בשיקולי הענישה של הערכאה קמא, כי העונש שהושת על המערער אינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות, וכי לא קמה, אפוא, עילה להתערבות בגזר-הדין.

12. על-יסוד האמור לעיל, הערעור נדחה. המערער יחל לבצע את עבודות השירות ביום 12.10.15, ובמועד זה יתייצב בשעה 09:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות, לשם קליטה והצבה.

המזכירות תמציא עותקים מפסק-הדין לבאי-כוח הצדדים, לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

ניתן היום, ח' באלול התשע"ה, 23 באוגוסט 2015, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).

משה בר-עם, שופט

רבקה פרידמן-
פלדמן, שופטת

יורם נועם, שופט